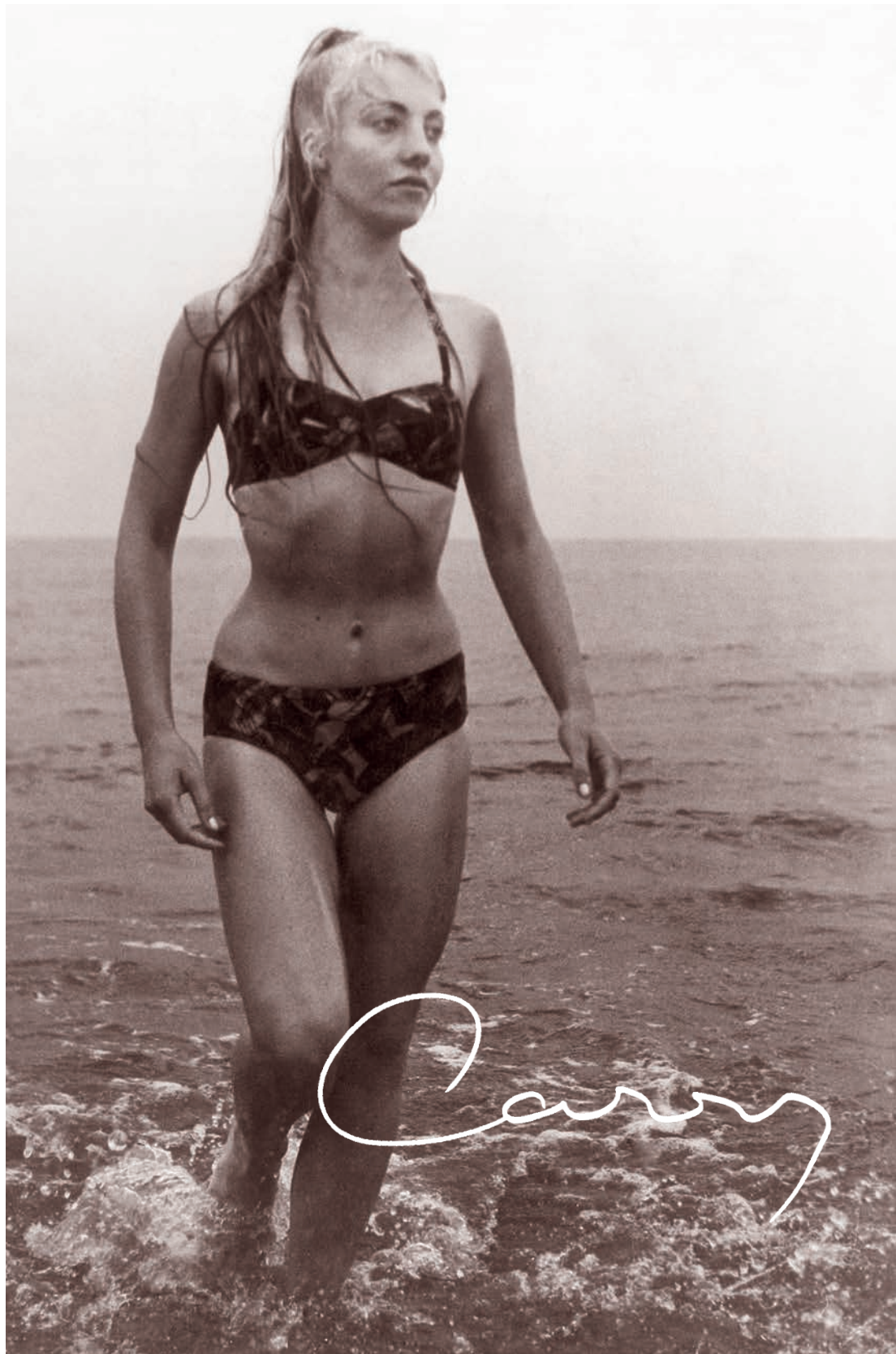

CARRY TEFSSEN

Zestig jaar in de schijnwerpers

CARRY TEFSEN

Zestig jaar in de schijnwerpers

Spectrum

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum

INHOUD

Voorwoord	6
<i>Gedachten ontschieten me</i>	8
Augustus 1938	11
Oorlogsjaren	13
Enig kind	18
<i>Vissen</i>	20
Thuis	21
Naar school	28
Tante Nel en oom Leen	36
<i>Avond in Moskou</i>	38
Onrecht	39
Paultje	42
<i>Waterlooplein</i>	43
Liften naar Spanje	44
Terug in Amsterdam	48
De Gijsbrecht	59
<i>Fotootje</i>	61
Optreden in Rotterdam	64
Oppassen	68
Closetpapier	71
<i>Bijna weg</i>	73
Oliver	74

Wim Kan	82
Anatevka I	84
De man van La Mancha	92
Café Van der Laan	99
Volkstoneel I, De Jantjes	101
Blue Movie	111
<i>Stil</i>	116
André van Duin	118
Nico Knapper en Zeg 'ns Aaa	125
Fama Combinatoria	143
Zwaarmoedige verhalen en Keetje Tippel	149
Volkstoneel II	154
Mijn moeder	163
Gooise kast	167
<i>Als het zo stil is</i>	171
In de hoofdrol	172
Prinses Carnaval	176
<i>Hoe komt het toch</i>	182
Vrouwenvleugel	183
Oh Johnny	186
Anatevka II	188
Dichter op de Zeedijk	192
De garage	195
<i>In omhulsels</i>	199
Champagne	200
't Schaep met de 5 pooten	202
<i>Springvloed</i>	207
Flashdance en Billy Elliot	208
Schilderen, die andere kant van mij	217
<i>Ik heb overal geslapen</i>	220
Mijn laatste klus	221

VOORWOORD

Nu ik erover ben gaan denken om op te schrijven wat er in mijn leven zoal de revue gepasseerd is, ben ik zelf overdonderd door wat ik tegenkwam toen ik ging bladeren in plakboeken. Ik heb zo waanzinnig veel verschillende dingen gedaan dat het onmogelijk is om het allemaal te behandelen. Dat is ook niet nodig, het zou maar een eentonige opsomming worden van producties en namen. Het ging maar door ieder seizoen en heel vaak overdag en 's avonds. Televisie overdag, soms twee dingen door elkaar repeteren, en 's avonds het land in met een theaterproductie.

De afwisseling heeft misschien wel gemaakt dat het voor mij interessant genoeg bleef. Soms waren het grote producties in grote zalen, maar soms ook stond ik met een klein programma, zoals twee seizoenen voor de Zonnebloem (programma voor zieken en gehandicapten), met een klein orkestje en een paar spelers in sportzalen. Ik herinner me een Zonnebloemprogramma dat ik samen met Dick Rienstra deed. We zongen samen en alleen, met waanzinnig vlugge verkleedingen omdat we ook korte scènes speelden. Heel dankbaar werk. En dan ineens weer een grote musical met groot orkest en ballet. Mits goed gedaan mag het jaren duren, zeggen we dan.

Ik heb natuurlijk ook met mensen uit allerlei genres van het vak gewerkt, omdat ik vrij makkelijk inzetbaar ben. Veel van deze mensen zijn er niet meer, dat is begrijpelijk als je bijna zestig jaar rondloopt in theaters en bij de televisie. Televisieshows met Willem Ruis en Willem O. Duys. Met André Hazes een hele serie *Zoals u wenst mevrouw* met liedjes en een verhaal waarin ik een omhooggevallen Amsterdamse dame speelde en hij de tuinman. Gastoptreden in *Farce Majeur* als vrouwelijke Sinterklaas, live musicals bij de NCRV en een prachtige monoloog geschreven door Peter van Straaten in de serie *Oog in oog*.

Er waren series als *Vrouwenvleugel*, waar ik één seizoen in meedraaide en waar we een Gouden Televizier-Ring mee wonnen.

De garage, ook een serie geregisseerd door Nico Knapper, en *Op goed geluk* wat natuurlijk zeer opvallend is geweest en voor mij heel leerzaam. Nooit had ik de ambitie om te presenteren, maar toen John de Mol mij vroeg dacht ik 'hé 's kijken of ik dat kan'.

Ik ben een dankbaar mens. Ik heb heel hard maar ook over de hele linie prettig gewerkt met de mensen in de schijnwerpers, maar zeker ook met de mensen die bij televisie en theater achter de schermen werken en mogelijk maken dat je je kunstje kunt vertonen.

Vooraf wil ik noemen Carry Smit, die mij jarenlang bijstond als grimeuse/visagiste bij *Zeg 'ns AAA*, *Op goed geluk* en allerlei losse zaken waar ze mij mooi wist te maken. Helaas overleed ze te vroeg en liet veel treurende mensen na. Ook had ik het waarschijnlijk niet zo lang volgehouden zonder Marco Lysen, de fysiotherapeut die mij altijd weer wist op te krikken. Heel veel dank.

Ik hoop dat mijn verhaaltjes duidelijk maken dat mijn leven niet altijd makkelijk was, maar vooral ook buitengewoon interessant en vreugdevol.

Carry

ANDRÉ VAN DUIN

Op een dag in 1972 kwam Joop van den Ende bij mij thuis om te vragen of ik zin had om in een programma van Ted de Braak te komen werken, dat hij produceerde. Toen we een poosje aan het praten waren, zei Joop ineens: ‘Wacht even, ik heb een ander idee. Zou je het leuk vinden om leading lady te worden in een show van André van Duin?’

Nou moet je je voorstellen dat Joop nog lang niet zo bekend was als nu. Met André ging hij voor het eerst Carré in en heeft er drie nachten niet van kunnen slapen. Hij produceerde de revue van André al enige jaren. André had in 1964 de talentenjacht Nieuwe Oogst gewonnen met zijn bandparodie, die hij steeds weer bijschaafde en in iedere show opvoerde, tot groot genoegen van het publiek. Zijn ster was omhoog geschoten mede door zijn revues in het land. Een grote revue met pluimen en dansers en gastoptredens van belangrijke artiesten. En zijn geweldige aangever Frans van Dusschoten.

Ik had wel zin om bij hem te gaan spelen. Dus moest ik even gaan kijken bij de show die nu draaide in het land met Ria Valk erin, dan kon ik zien wat me te wachten stond. Ik zou dan in seizoen ’73-’74 op gaan. Kim was net geboren en hoewel ik het leuk vond om te gaan kijken was het de eerste keer dat ik bij de baby vandaan moest, vreselijk! Ik weet nog

dat ik in de zaal zat en naar huis wilde. Oermoederinstinct. Mijn jong was onbeschermd!

Ik ben de show met veel plezier gaan doen, maar de moeilijkheid was dat ik geen eigen nummers had, zoals bijvoorbeeld Willeke Alberti en Ria Valk, die mij voor waren gegaan in eerdere seizoenen. Er moest geschreven worden. Er kwamen leuke nummers, maar toch wilde het niet lukken om het juiste nummer uit te kiezen. Honderd voorstellingen heeft het geduurd voordat ik het goede shownummer had, waarmee ik van de hoge trap af kon komen en zingen en succes hebben.

Heel vaak heb ik door de jaren heen eigen nummers, een eigen programma, willen maken. Ik heb een langspeelplaat gemaakt ooit. Maar nooit was ik echt tevreden. Ik ben erg kritisch op mezelf en vind het al snel niet goed genoeg.

Toen ik in de ingespeelde voorstelling voor het eerst, in Carré, het nieuwe nummer moest doen, was ik zo zenuwachtig dat ik vlak voor mijn opkomst met diarree op de wc zat. Ook wist ik een keer de eerste woorden niet meer, allemaal angst. Ik liep op, wilde beginnen en zei tegen het publiek: 'Ik ben zo terug.' In de coulissen stonden mijn collega's, de dan-

sers die bijna aan de beurt waren. Ze riepen van alles door elkaar. Door hun zenuwen werd ik weer kalm, ging op en begon mijn lied. Dit zijn momenten waarop je denkt 'wat doe ik mezelf aan'.

We hebben soms mateloos gelachen, dat ook natuurlijk.

Ik speelde ook mee in sketches met André. Op een keer wordt hij in zo'n sketch thuisgebracht door een politieagent waarbij ik, zijn boze echtgenote, achter de deur klaar sta om kwaad open te doen. Wat het publiek niet kan zien en degene die achter de deur op het toneel staat wél, is wat er opzij, in de coulissen, gebeurt. Het hoeft niets te zijn, maar er gebeurde daar iets mals en ik moest vreselijk lachen. Ik doe boos de deur open en gier het uit. Alles verpest, maar het publiek zag wel ongeveer wat er gebeurde en lag ook in een deuk. Je moet erbij geweest zijn...

Er was ook een sketch, een persiflage op quizzen en dat soort programma's, en daarin hadden we een stoel die iedereen herkende als de stoel uit de Berend Boudewijn Kwis. Een makkelijke stoel waar de kandidaat, André natuurlijk, met een rare pet op en een geruite jas aan, op moest gaan zitten. Ik verbeeldde een charmante assistente, die hem naar de stoel bracht. Dat kreng trok alles uit de kast om het mij zo moeilijk mogelijk te maken. Hij trok rare gezichten, liep de verkeerde kant uit zodat ik hem terug moest halen, wat je ook niet in je droom zal verschijnen, en een keer liet hij zich zelfs, toen ik hem bijna in de stoel had, weer uit de stoel zakken zodat we samen op de grond lagen en naar het voetlicht (dat was er toen nog) rolden.

Zelf moest hij nooit lachen, daar had hij een trucje voor. Als je met hem speelde, keek hij je nooit in de ogen maar naar een plek op je voorhoofd. Maar toen we daar in het voetlicht lagen, werd het zelfs hem te veel.

Frans van Dusschoten was eigenlijk van oorsprong conferencier, imitator en stemacteur, maar werd de ideale aangever voor André. Hij wist precies wat hij wel en niet moest doen om André zijn succes te geven. Dat is een grote kunst. Rijk de Gooyer deed dat ook voor Johnny Kraaijkamp. Aangevers zijn goud waard voor een komiek. Helaas is Frans op 25 oktober 2005 overleden en heeft André nooit meer zo'n goeie partner gehad.

Ik ben er dol op om in grote shows te werken. Het ballet dat haast heeft tijdens de show achter de schermen om de verkleeding voor het volgende nummer te halen – alles moest kloppen. Je eigen haast en concentratie voor wat komen gaat. Heerlijk!

Er was ook een nummer, vlak voor de pauze, waar André een zangeres speelde met een overdadige pruik en lange jurk,

☉ Shownummer uit de revue *Dag, dag, heerlijke lach*. Frans van Dusschoten, ik, André en het Belgische zangduo Nicole & Hugo.

maar wel met legerkistjes als schoenen. Geen gezicht, te meer omdat hij heel groot leek.

Steeds als de zangeres mooi wilde gaan zingen, begon dan een saxofonist (ik zei de gek) te spelen en stoorde de zangeres nogal. Ze werd steeds bozer. Op een gegeven moment wordt ze zo nijdig dat ze een schoen uittrekt en naar de saxofonist gooit. In Zaandam, in het oude theater, ging het mis, of liever het was raak. Gat in mijn kop! Gelukkig was de ambulance al bij de achteringang toen we afkwamen, want we moesten het nummer natuurlijk wel afmaken. Ik had kort donkerrood haar, dus daar zag je niet direct het bloed op.

In de ambulance naar het ziekenhuis, dat vlakbij was, waar ik gehecht werd. Na de pauze ging ik (met hechtingen) gewoon weer op. *The show must go on.*

Toen ik in 2013 in de serie *Het Schaep* als opoe naar de hemel was gegaan en daar Petrus ontmoette bij de hemelpoort, was die rol voor André weggelegd. ‘Durf je wel met hem te spelen,’ vroeg men aan mij, omdat langzamerhand wel bekend was geworden in het vak dat hij altijd buiten de tekst en regie om gaat. ‘Ik vind het enig,’ was mijn antwoord en ik ben op alles voorbereid. En ja, bij de hemelpoort vroeg Petrus uit het niets: ‘Heeft u een afspraak?’

Nog even dit. Je kunt het je nu natuurlijk moeilijk voorstellen, maar Joop van den Ende was vaak aanwezig als we in theaters speelden. Hij hield van de revue. Revue is ook een soort oervorm van entertainment.

Er was een scène waar Frans en André als mannen van een telefoonbedrijf in een kuil zaten bij een telefooncel waar mensen dan kwamen opbellen en de mannen antwoord gaven, of zoiets. Opeens stond, tijdens de voorstelling, Joop in de telefooncel en belde op... Zoiets is nu ondenkbaar. Jammer eigenlijk.

Heel wat jaren later heb ik ook met Ted de Braak gespeeld. We deden sketches en zongen samen. Jammer dat hij eerder is gestopt. Misschien is hij wijzer dan ik.

NICO KNAPPER EN ZEG 'NS AAA

In 1970 werd ik gevraagd voor het programma *Kort en Klein* van de VARA. Het was een grappenprogramma, zoals later *Koefnoen*. Nico Knapper regisseerde.

Het waren korte sketches, rare situaties, dat soort dingen, en aan het eind was er altijd een potpourrietje, door ons gezongen zittend op krukken, zoals in die tijd heel vaak in cabaretprogramma's gedaan werd. Dolf van der Linden, bekend dirigent van grote orkesten, maakte voor ons de muziekbanden. Aan het programma deden mee: Jeroen Krabbé, Elsje de Wijn, Martin Brozius en Ida Bons.

Het is enige jaren op de televisie geweest in ongeveer dezelfde opzet en had succes. Wat jammer is dat in die tijd banden meerdere keren werden gebruikt en je begrijpt het al, een of andere bijdehanterik heeft alle banden, bijna alle, gewist van *Kort en Klein*. Heel jammer, want het is niet alleen bij ons gebeurd, er zijn in die tijd meerdere waardevolle programma's verdwenen.

Op een gegeven moment, we waren met de laatste aflevering van het seizoen bezig, werd gefluisterd dat de groep verkleind zou worden, dus dat er waarschijnlijk wel mensen uit zouden

📍 Scène uit *Kort en Klein* met Elsje de Wijn als taart, Martin Brozius als ober en aan tafel Ida Bons, Jeroen Krabbé en ik (helemaal links)

moeten en wij waren een hechte groep, dacht ik. Dus ik nam het woord en zei: 'Jongens, wat de VARA ook besluit, we laten ons niet uit elkaar drijven. We blijven bij elkaar.' Iedereen knikte bevestigend. Ik wist niet dat terwijl ik dit zei iedereen, behalve Ida en ik, wist dat wij degenen waren die eruit moesten.

Het was zaterdag en de scriptgirl belde dat er een extra repetitie zou zijn.

Ida belde me op en zei: 'Car, je zal zien dat wij eruit gaan.'

En ik: 'Hoe kom je erbij, wel nee. Om 10 uur in de hal van Hotel Americain, daar wordt gerepeteerd. Haal je niks in je hoofd. Onzin!'

Toen ik in de hal van Americain kwam, zat daar alleen Ida. We gingen op een bankje zitten wachten. Meer dan een uur zaten we daar. Toen kwam, door de draaideur, Nico Knapper binnen.

De mode was in die tijd lange jassen, bijna tot op je schoenen. Nico droeg een lange, zwarte jas en kwam als een zwart spook die draaideur door. Dat beeld zal ik nooit vergeten. Hij had ook een gezichtsuitdrukking die aan een diep graf deed denken.

Hij wenkte ons mee naar boven en daar vertelde hij dat het niet mogelijk was om rollen voor Ida en mij te vinden in de uitzendingen van het volgende seizoen. Onzin, een smoes, het was een kwestie tussen Ida en hem waar ik het juiste niet van wist en ik werd daarin meegesleurd. Scheef dus! Het ergste was nog dat we het lopende seizoen moesten afmaken, in de wetenschap dat we er later niet meer bij zouden zijn.

Ida begon te schreeuwen en ze maakte Nico voor alles uit wat lelijk was. Ik was eerst met stomheid geslagen, toen gaf ik hem een hand, bedankte voor de prettige samenwerking en liep weg.

Ida wilde niet meer meedoen, maar ik wist haar te overtuigen om het wel te doen.

‘Je bent een metselaar en we maken het muurtje af,’ zei ik. Wonderlijke vergelijking trouwens?!

Jaren daarna ben ik met Nico weer gaan samenwerken in de serie *Ieder zijn deel*. De serie speelde zich af in een grote boerderij waarin een jong en een ouder gezin woonden, ieder in een deel van de boerderij dus. De rollen werden gespeeld door Kitty Janssen, André van den Heuvel, Çanci Geraedts en Manfred de Graaf. Piet Hendriks en ik speelden een echtpaar. Hij was postbode en ik was huishoudster. Eigenlijk was die rol een voorloper van Mien in *Zeg 'ns Aaa*, maar deze vrouw was rustiger en netter – in de zin van ze gedroeg zich netjes, zonder de uitschieters die altijd voor hilariteit zorgden bij Mien.

Piet liep vaak te mopperen. Hij was ontevreden over zijn slechtzittende postbodepak. Het was hard en te zwaar en misschien niet gestoomd en zo verder. Stiekem moest ik daar wel om lachen. Hij mopperde wel vaker, maar was een fijne collega, een lieve man.

📍 In 1984 won *Zeg 'ns Aaa* de Gouden Televizier-Ring. Toen kreeg nog de hele cast een ring. Van links naar rechts: Sjoukje Hooymaayer, Marnix de Graaf, regisseur Nico Knapper, Hans Cornelissen, Monique Rosier, John Leddy, ik, Alexander Pola. Vooraan zit Chiem van Houweninge.

Enige tijd daarna belde Nico om te vragen of ik zin had om een nieuwsgierige hulp in de huishouding te spelen bij een doktersgezin. Wie zou toen gedacht hebben dat dat veertien jaar zou doorgaan.

Steeds namen we een half jaar per jaar *Zeg 'ns Aaa* op, met publiek en zeer tot genoegen van velen. Nico en ik begrepen elkaar blindelings.

Soms had ik, vooral in het begin, het gevoel dat ik nogal overdadig aan het acteren was en wilde dan wat afzwakken.

‘Nee, overdrijf maar,’ zei Nico dan.

‘Ja maar, het is echt te veel Nico.’

‘Probeer het nou eerst maar eens,’ was dan het antwoord en... het werkte wel. Mien werd steeds meer het type dat op de voorgrond stond. De schrijvers Chiem van Houweninge en Alexander Pola gingen steeds meer voor mij schrijven.

Het was allemaal best uit te leggen. Koos en Mien, John

U Mien en Koos
Dobbelsteen

Leddy en ik dus, waren de underdogs, de gewone mensen waar het uiteindelijk wel weer goed mee komt, en de dokters, Sjoukje Hooymaayer en Manfred de Graaf, stonden wat verder van het publiek af.

‘Je bent precies mijn moeder, mijn buurvrouw, mijn tante’ of ‘Ze zeggen dat ik sprekend op je lijkt want ik ben ook zo’n warhoofd, zenuwelijker, druktemaker,’ kreeg ik vaak te horen. Voor Sjoukje was het best even slikken dat de verhoudingen binnen het stuk enigszins verschoven. Het was haar serie, ze had veel dingen zelf bedacht, zoals de sfeer van het decor en de serre met planten. En vergeet niet dat ze zich heel erg verdiepte in operaties en het gedrag van de arts. Veel mensen dachten ook dat ze er veel over wist.

Sowieso had alles veel impact. Er waren natuurlijk maar twee zenders en televisie was nog enigszins nieuw. Men verplaatste clubavonden omdat iedereen thuisbleef op de avond dat *Aaa* werd uitgezonden. Op een keer waren de garnalen in huize Van der Ploeg bedorven bij de visboer vandaan gekomen. Meteen daalde de verkoop van garnalen drastisch. Boze visverkopers natuurlijk.

De pers, vooral de roddelaars, probeerde wel te suggereren dat Sjouk en ik slecht met elkaar omgingen vanwege afgunst of jaloezie. Niets was minder waar. We hebben ons gelukkig nooit laten opfokken en zijn nog altijd blij elkaar te zien als we elkaar hier of daar tegenkomen.

Ook met John Leddy, Koos, kon ik erg goed opschieten. We hadden steeds een soort huwelijk van een half jaar en daarna zagen we elkaar vrijwel niet tot de volgende opname-tijd. Veertien jaar lang. Het voelde heel vertrouwd om met hem te spelen. Hij is een zeer integere man. Nooit hebben we in die tijd ruzie gehad, of zelfs maar ergernis.

Er was altijd wel publiek bij de opnamen. We speelden alsof het een voorstelling was. ’s Morgens werd alles doorgespeeld in kostuum en eventueel met pruiken, precies zoals ’s middags, maar af en toe werd even gestopt om een extra shot te